

vilde passe udmærket for Dem. En dejlig Egn med Skov og Sø, en udmærket Præstegaard i gammeldags, idyllisk Stil — Mage til den dernede i Sandinge — med en prægtig Have for Deres Børn at lege i, ikke mere end en god Fjerdingvej til Annekset og en højst fredelig Befolkning. Ikke sandt! Det er sandelig ikke til at kimse af! . . . Hvad siger De? Kan det virkelig ikke friste Dem?“

Emanuel stod vedblivende tavs og saa' mod Jorden. Paterens Ord og Haandbevægelse, det øde, ørkenagtige Sted, hvorpaa de stod, den store Stilhed omkring dem, og dette vide Syn ud over den frugtbare Slette . . . Alt drog ham underfuldt til Minde hint Øjeblik i hans Herre og Mesters jordiske Liv, da Fristeren kom til ham og sagde: „Fald ned for min Fod, og jeg vil give dig al denne Verdens Herlighed!“ — Alt blev ham i det samme aabenbart. Han forstod, at Gud ved denne Fremmede endnu en Gang vilde prøve hans Troskabs Styrke, forsøge hans Mod til at følge ham paa Troens svimlende Sti . . . „Verdens Børn til Forargelse“.

Han løftede Hovedet. Tvivlens Skygger var forsvundne fra hans Ansigt. Et roligt Forklarelsens Lys hvilede over hans Træk, idet han sagde:

„De mener mig det vistnok godt, Hr. Pastor.